

ԵՐԵՎԱՆԻ ՍՈՒՐԲ ՍԱՐԳԻՍ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ՆՈՐԱԿԱՌՈՒՅՑ ԿԱԹՈՂԻԿԵՒ Ս. ԽԱՉԻ ՕՐՀՆՈՒԹՅՈՒՆՆ ՈՒ ՕԾՈՒՄԸ

Մայիսյան գեղեցիկ առավոտ: Հանդիպակաց ձորերի կանաչը այնքան հմայիչ և շոյող է, և Հրազդանը այնքան մեղմ է հոսում, որ մի պահ փախչելով քաղաքային աղմուկից, ուզում ես ձուլվել և անէանալ բնության հրաշալի աստվածային գրկում:

Վաղ առավոտից հանդիսավորությամբ հնչում են Երևանի առաջնորդանիստ ս. Սարգիս եկեղեցու զանգերը. այսօր մայիսի 20-ն է: Եվ կարծես այն պատմական պիտի դառնա գոնե մեր ներեկեղեցական կյանքի առումով: Այսօր պիտի օծվի և սրբազործվի Մայր եկեղեցու կաթողիկեի նորահաստատ խաչը. ի դեպ, այն պատրաստված է մեկ կտոր բրոնզից (200 կգ), Հայաստանի գործարաններից մեկում հալ վարպետների ձեռքերով: Նախագծի հեղինակն է հանգուցյալ ճարտարապետ Ռաֆայել Իսրայելյանը՝ գործակցությամբ Մայր Աթոռի գլխավոր ճարտարապետ Ա. Գալիկյանի: Խաչն արդեն տեղադրված է նորաշեն գմբեթի վրա և տեղիվում վրա էլ պիտի կատարվի օծումը:

Առավոտվա ժամը 11-ն է: Եկեղեցական թափորը առաջանում է դեպի վեր և նվաճում բարձունքը ու հասնում «Տենչակոյն ամենեցուն»: Վերընթաց թափորը գլխավորում է Արարատյան թեմի առաջնորդական փոխանորդ տ. Կոմիտաս արքեպիսկոպոս Տեր-Ստեփանյանը: Հատուկ սկուտեղով թափորի առջևից տանում են ս. Մյուռոնը և ս. Խաչը ու օծման այլ պարագաներ: Ծուրջառագետ քահանա հայրերը ուղեկցում են սրբազանին: Հանդիսությանը ներկա են ճարտարապետ Արծրուն Գալիկյանը, կառուցող-ինժեներ Միքայել Հովհաննիսյանը, շինարար-վարպետ Նիկողայոս Խաչատրյանը, բանվորներ, թեմական և եկեղեցական խորհուրդների հարգո անդամներ զբլ-խավորությամբ Մուշեղ Սերոբյանի, թեմի աշխարհիկ աշխատակիցներ և հյուրեր:

Եվ ահա թափորը բոլորվում է տերունական խաչի շուրջը: Ծրջակայքից հազարավոր աչքեր վեր են նայում: «Աչք ամենեցուն

ի քեզ յուսան»: Սկսվում է օծման արարողությունը:

Սրբազանը նախ ջրով և զինիով լվանում է խաչը: Այն իսկապես հոյակապ է և գեղեցիկ: Արևի կենսատու ճառագայթների տակ այն շողում է, հմայում և հավատ ներշնչում հավատավոր սրտերին:

Կարդացվում են ս. Գրական ընթերցվածքները և ապա ս. Ավետարանը: Մի փոքր հետո սրբազանը ձեռքը վերցրած սուրբ մեռոնը, կարդում է աղոթքը: «Եւ արդ մեք ծառայքս քո և հաւատացեալքս ի քեզ, արարաք զխաչս զայս, ոչ զհիւսս սորա պաշտելով, և ոչ զաստուածս ձեռագործս անուանելով, այլ արարաք զսա նշան սուրբ խաչի քո, յորոյ վերա տարածեցեր զբազուկքս քո՝ Միածին Որդի Տէրդ մեր Յիսուս Բրիստոս: Ուրեմն ընկալ զսա ի ձեռաց մերոց և օրհնեա՛ և սրբեա՛ զսա լինել արժանի և կոչիլ աստուածային նշան...»:

«Ապա արքեպիսկոպոսն տեառնագրէ սուրբ Միռոննան նախ զԱԿՆ խաչին ապա զթագն և ապա աջ և ահեակ Թևսն և զբունն...»

Օրհնեացի, օծցի և սրբեացի ս. Խաչիս և ս. Միռոննա և աուրս շնորհիւ...»:

Սրբազան մյուռոնի կաթիլները ոսկեփայլ շողում են նորահաստատ խաչի վրա: Հեռու հորիզոնի վրա գույգ Մասիսներն են հսկում անքթիթ: Նրանք մեծ վկաներն են մեր երեքհազարամյա մշակույթի, պայքարի և վերածնունդի: Այս սքանչելի պահին հորից վկա են նրանք և լուռ ունկնդիր: Ծարունակվում են սրբազան աղոթքներն ու ընթերցվածքները: Եվ ի՞նչ հոյակապ բնորոշումներ կան Մայր Մաշտոցի մեջ սուրբ Խաչի համար: Աղոթքի բառերը սքանչացնում են մեզ և ոգեպնդում:

«Եւ արդ արա զսա բերդ ամրութեան և աշտարակ հզօր, զի հովանացեալք ընդ սորին զօրութեամբ ամրակոտ զինուս այսօրիկ աներկիւղ լիցուք յայս կեանս...»: Եվ մտածում ես. մի՞թե մեր դարավոր վանքերն ու

սրբարանները չեղա՞ն այն հզոր բերդերն ու ամրոցները, որ պաշտպանեցին ու պահեցին մեր հոգևոր մշակույթն ու արվեստը: Եվ մանավանդ անխաթար պահեցին մեր քրիստոնեական հոգու ամբողջականությունն ու մաքրությունը:

բազան սուաջնորդ հայրը օրհնում է բոլորին, հուսադրում և մաղթում, որ մոտ ապագայում Նորին Ս. Օծույթուն Տ. Տ. Վազգեն Ա Սրբազնագույն կաթողիկոսի հայրական Աջով կօծվի վերակառուցված սուրբ տաճարը—սրբույն Սարգսի զորավարին՝ ի

Մի պահ Երևանի և Սարգիս եկեղեցու նորակառույց կաթողիկեի և խաչի օրհնության արարողությունից

«Խաչի քո Քրիստոս երկիր պազանեմք» շարականի քաղցրահնչյուն ելեւջները օդն են թնդացնում և թունդ հանում հավատացյալների սրտերը, բարձրաթոփչ կաթողիկեին (31 մ բարձր) զուգընթաց թևածում են ճերմակաթուր աղավնիներ: Մթնոլորտն ամբողջությամբ խնդությամբ է լցված և անպատմելի ուրախությամբ:

Սրբազան արարողությունները վերջացած են: Թափորը հանդարտիկ ցած է իջնում: Ներքևում ցնծության աղաղակներ են: Սըր-

մխիթարություն և հուրախություն հավատացյալ հայության:

Հավատացյալները դեռ երկար ժամանակ օրվա սքանչելի տպավորության տակ են ու չեն ուզում հեռանալ: Նորած խաչը հիմա երևում է քաղաքամայր Երևանի բոլոր ծայրերից և ամենից առաջ այն երևում է մեր հոգու միջից, «Մեք ի յայն փայտն ենք յուսացեալ, յոր Տեր Յիսուս բնեոեցաւ...»:

ՌՈՒԲԵՆ ՔՀՆ. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ